

Penjats sobre l'abisme

L'Estat espanyol continua penjat sobre l'abisme, agafat a la branca que sobresurt del precipici mentre el govern del Partit Popular reclama amb veu angoixada l'ajut del Banc Central Europeu perquè el tregui dels diversos embolics en què simultàniament s'ha ficat i que han deixat la credibilitat política, fiscal i financera del país a nivells propers al zero absolut. Ni el cop de tisora de 65.000 milions ni la decisió de l'Eurogrup de donar suport al rescat bancari han evitat la patacada a la borsa, l'enèsim màxim de la prima de risc, la constatació que ningú es fia d'Espanya, immersa en una recessió que es prolongarà fins al 2014 com a mínim. Fins i tot CiU, que fins ara li donava suport, s'ha vist en la necessitat d'apartar-se de les polítiques del Partit Popular i marcar distància, per evitar ser arrossegats per la seva caiguda.

Existeix la percepció generalitzada que un plantejament basat només en l'austeritat fiscal, com el que practica el PP a nivell espanyol i CiU a nivell català, l'únic que fa es accentuar l'atonía de l'activitat econòmica, crear atur sense aconseguir reduir de forma significativa els dèficits fiscals. Cada vegada hi ha més proves que les economies que impulsen una estratègia política més orientada al creixement obtenen millors resultats pel que fa a l'ocupació, les inversions i l'estabilitat financera. Fins ara, l'únic resultat visible que les polítiques de la dreta europea han aconseguit és la reducció dràstica de la inversió pública i dels programes afavoridors de l'ocupació, cosa que afecta directament i negativa la demanda interna. D'altra banda, a mesura que més i més països han girat les seves polítiques cap a l'austeritat fiscal, s'han anat limitant les possibilitats que les exportacions compensin les caigudes de la demanda interna provocades per l'austeritat.

La convicció que les mesures que s'imposen no condueixen a la recuperació de l'activitat i a la creació d'ocupació, s'uneix a la constatació que la seva aplicació no afecta per igual tota la societat. Mentre la immensa majoria és castigada per les mesures de retallades de drets, segueix havent-hi una minoria -curiosament, la que més s'ha beneficiat del model de creixement que ens ha dut a la crisi- que no assumeix cap compromís ni contribució a la sortida de la crisi. Mentre pensionistes i jubilats, persones aturades, treballadors públics i privats, professionals i autònoms, petits empresaris i comerciants, estem assumint l'empitjorament de les condicions de vida, ni les grans fortunes, ni les grans empreses i corporacions transnacionals, ni les grans entitats financeres contribueixen a l'esforç per sortir de la crisi. S'evidencia l'absurd d'uns sacrificis que, lluny de treure'ns de la crisi, generen més pobresa i més desigualtat.

També creix el convenciment que hi ha alternatives possibles, equilibrades i solidàries, però em temo que caldrà imposar-les a través d'un ampli procés de mobilització social que faci aflorar democràticament la voluntat majoritària de la ciutadania.